



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pavli Laymann è Societate I: Theologiæ Moralis  
Compendiv[m] absolutissimum et in quinq[ue] libros  
partitum**

**Laymann, Paul**

**Moguntiaë**

7. De renunciationibus hæreditatum.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-40716**

ria foro videtur aduersus iustitiam delinquere si alioquin soluendo impotens sit. Propterea quod debitor ex iustitia obligatus sit, quem vis facile sibi possibilem modum adhibere lucrandi bona. V. C. iusticio, quo creditoribus suis satisfacere possit.

4 Hæres hæreditatem acceptando omnia in se debita & onera realia defuncti transfert prædictis iuribus beneficio inuentarij conficiendi spacio 30. dierum, & spacio aliorum 60. complendi, omnino securus existat, vt defuncti creditoribus supra vires hæreditatis soluere obligatus non sit, cuiusmodi privilegium etiam Ecclesiæ (fisco etiam) competit hæres instituta sit, licet inuentarium non conficiatur scelerum privilegium, quod deductis expensis futuris itemque solutis debitis ac saltem quartam partem restantis hæreditatis obtinere debeat hæres vnam vel plures, si eam non habeat, de legatis detrahere possit, beneficio legis Falcidiæ conuale huius legis autore.

## C A P. VII.

### *De renunciationibus hæreditatum.*

1 **R**enunciatio hæreditatis futuræ nullius robore est (nam iure civili propter bonum publicum statutum est, vt hæreditas pactis nec dari nec autem possi.) nisi iuramentis firmata sit, cum non vergat in salutis æternæ dispendium, nec in detrimentum cæteris redundet, etiam esto cedat in detrimentum filiorum, si pater renunciabit hæreditati, quia illi pateri successissent, nam illis ius hæreditatis adhuc non competit, ideo non infertur illi iniuria.

NB. Nepotes non possunt succedere auctori si pater renun-



renunciavit. NB. Quod si filius adhuc patre viuente accepit legitimam, potest renunciare hæreditati, sed si postea patris bona incrementum ceperint, poterit sibi accipere augmentum portionis.

Renunciations, quæ odiosæ, & contra ius commune sunt, strictè interpretari oportet, vt non extendantur ultra terminos, secundum verborum proprietatem, aut communem renunciandi consuetudinè expressos. Quare non obstat, quominus filius, qui successioni patris tam ex testamento, quam ab intestato renunciarit, ab eodem patre, mutata voluntate, institui possit, quia quius fauori suo renunciare & obligationem eius iuramento firmatam remittere potest, tamen si renunciatio in fauorem v.g. fratris facta sit.

Omne pactum vel denunciatio de alterius viuentis hæreditate irrita est, v.g. si Titius hæreditatem, quam sperat à Sempronio promittat Caio (*quia huiusmodi pactioes odiosa esse videntur & plena tristissimi & periculosi euentus, idque propter insidias, quæ parantur eius vita, super cuius bonis paciscuntur.*) Limita. 1. Nisi consensus Sempronii accedat isque ad mortem in ea voluntate perseueret. 2. Nisi renunciatio fiat circa hæreditatem personæ incertæ, quia tunc non timetur periculum. 3. Nisi renunciatio fiat in fauorem alicuius communitatis v.g. amici alicuius singularis, quia hoc casu cessant omnes insidiæ. *Quod enim collegio datur cum singulorum non fit, quasi nemini datur: Cōfirmatur: Tamen si Canonico iure statutum sit, ne beneficium alicui tradatur vel promittatur. NB. Viuente adhuc beneficiato priore; ne desiderare quis mortem proximi videatur: tamen permittitur in consultationibus de donat. vt cum auctoritate Episcopi*



scopi Ecclesiae viuente adhuc Rectore & in possessione permanente locis religionis concedi possunt, si aliquis ante ingressum vel professionem in religionem V.C. Societ. Iesu disponere debeat in causas pias de omnibus bonis ac iuribus suis tum acquisitis, tum acquirendis sine vlla spe ea recuperandi; Consequenter etiam potest renunciari hereditati, quia cum id non repugnet bonis moribus, certum est, quod Princeps potest derogare & statuere, vt pacta futurae successioni valeant, non requisito consensu eius; de cuius hereditate agitur. Atqui Pontifices approbârunt constitutiones Societatis Iesu talia præcipientes.

4 Renunciatio vel obligatio, quamuis iurata, irrita est, quæ fit ab ingredientibus religionem, nisi fiat cum requisita forma Concil. Trident. sess. 25, ca. 16. de Regul.

5 Tridentina hæc constitutio locum non habet in renunciationibus aliisque dispensationibus, quibus absolutè loquendo nulla obligatio imponitur renuncianti aut disponenti, quia ratio Consil. Trident. est, ne Nouitiis aliqua persistendi vel profitendi Religionem necessitas incumbat si videant, se beneficis aut hereditatibus aliisque bonis per renunciationem spoliatos: hæc autem renunciatio cessat in talibus voluntatibus, quippe quæ vsque ad professionem reuocabiles sunt. Quare valet adhuc hodie testamentum à Nouitio conditum, neque rumpitur secuta professione, tamen si Monasterium præteritum fuit: Monasterium enim loco filii non censetur, nisi in casibus iure expressis. Porro decreto Conc. Trident. non comprehenditur donatio modica quæ Monasterii fit.

Renun-



Renunciatio beneficii Ecclesiastici ante menses 6  
 professioni proximos fieri non potest, nam renun-  
 ciatio beneficii est magni iuris amissio, ob quam li-  
 bertas a Religione egrediendi impeditur; porro in-  
 tra duos menses professioni proximos liberum est  
 renunciare beneficio in manibus Ordinarii, quia  
 iure antiquo, quod sublatum non est poterat No-  
 uitius toto Novitiatus tempore renunciare. Ergo  
 etiam intra duos menses. Tamen si interea egredia-  
 tur religionem debet illi restitui beneficium & cas-  
 sari beneficiatus novus.

NB In Soc. Iesu non vacant beneficia durante bi-  
 ennio probationis; eo autem expleto, statim resi-  
 gnari debent.

Trident. Constitutio irritas reddens renuncia- 7  
 tiones locum etiam habet in iis, quæ sunt ante in-  
 gressum seu assumptionem habitus religiosi oppo-  
 sita tamen sententia probabilis est, quod inten-  
 tio concilii fuerit solum infirmare renunciaciones,  
 quæ sunt post ingressum ad probationem ut patet  
 ex contextu & connexionem cap. 16. cum 15. Qua-  
 re in conscientia tutus erit, qui donationem ante  
 ingressum accepit, donec per Iudicis sententiam re-  
 scindatur.

Irrita est renunciatio aut donatio bonorum ac- 8  
 quisitorum, tamen si facta sit sub conditione regres-  
 sus seu recuperationis, si professio non sequatur.  
 Nam concilium etiam talem renunciacionem com-  
 prehendit, idèd, quia donantes seu renunciantes æ-  
 què contristant donatarios, ut eos de possessione bo-  
 norum semel cæpta deiciant, cum id plerumq; non  
 sine querela & indignatione eorum fiat.

Renun-



Renunciatio à Candidatis Soc. Iesu facta cum conditione regressus omnino repugnat constitutionibus eiusdem Societatis cap. 4. exam. generalis numero 1 & 2.

- 10 Si Renunciatio vel donatio bonorum post primum annum Nouitiatus, vel post edita vota simplicia in Soc. Iesu facta fuerit, ut in fauorem Collegii eiusdem Societatis & postea contingat, eum, qui renunciârat, dimitti, nihil ipsi restituendū est; qui constitutiones eiusmodi donationem exigunt irrevocabiliter fieri, nec obstat etsi donans nec dum viginti quintum annum attigerit, quia eiusmodi Constitutiones utpote finem supernaturalem spectantes à Sede Apostolica approbatæ sunt.
- 11 Locum etiam habere videtur hæc Constitutio societatis nostræ Candidati donationem vel renunciationem faciant aliter, quam eiusdem societatis constitutiones requirunt.
- 12 Hæreditas alia delata est ( ipsa morte eius in cuius bonis succedendum ex testamento, vel ab intestato: tunc autem hæres acquirit ius ad rem cum deliberatione an sibi expediat ) alia est adita ea dicitur cum primum in eam hæres consensum dedit.
- 13 Potest aliquis donare saltem ad pias causas hæreditatem si quæcunque illi ante mortem obuenierit. c. si quis ignorans mortem fratris & ante professionem donet monasterio quamcunque hæreditatem, potest fratris vel à fratre acceptam monasterio dare, ratio, quia subtilitates civiles aduersus ius gentium introductæ non habent locum in causis piis, cum civiles magistratus potestatem suam extendere non possint ad causas pias & Ecclesiasticas. Certum autem est, spectato iure naturali & Canonico validam esse



esse donationem hanc : si quæ hæreditas mihi com-  
moda obuenit, volo, vt ea pertineat ad pauperes vel  
ad monasterium. Quid enim magis naturale est, quã  
vt quisquam de bonis ac iuribus suis, quomodocun-  
que quæritis aut delatis sicuti ipsi placet, statuere  
non possit; præsertim ad Dei honorem; Secundò  
quia constitutio illa ciuilis locum tantum habet se-  
cundum ius strictum, non secundum æquitatem, si-  
cut habetur in l. Pannonius. Hæredem hæredis cum  
ignorantia deletæ hæreditatis decedentis secundum  
æquitatem restituendum esse, quantò magis in cau-  
sâ pia secundum æquitatem procedendum est.

Professurus in Religione Mendicantium pacisci 14  
potest cum patre vt veluti in præmium renunciatio-  
nis paternæ hæreditatis, aliquid det ad piã causam,  
quam ipse filius designat. Cum enim renunciatio  
hæreditatis propter constitutionem Ordinis ex ne-  
cessitate quadam fiat, & adiectio pacti nihil incom-  
modi obligationisque filio afferat, sed solum patri,  
non est credibile, talem dispositionem à Trid Con-  
cilio institutam fuisse quare nec Episcopi licentia o-  
puserit.

Non potest aliquis donare hæreditatem obuen- 15  
turam à patre post mortem suam, aut Religionis  
professionem; ratio: quia *nemo plus iuris in alterum  
transfere potest, quàm sibi competere dignoscatur* reg 76.  
in 6. Sed filius modo nullum ius habet ad hæ-  
reditatem patris, aut matris aut cuius-  
cunque alterius personæ cum vi-  
*uentis non fit hæreditas.*

os (?) os



CAP.